

אזור חזקיה

לע"נ רבי חזקיה זרובבלי בן נוראל זאסטר, זמאיר בן אליהו זמיכל ז"ל

ז"ל ע"י כולל ערב וגמ"ח "דרכי חזקיה" ע"ש רבי חזקיה זרובבלי בן נוראל
זאסטר זצ"ל ת.ד. 5711 י-ם לפרטים ותרומות: 050-4120812

העלון לעילוי נשמת
זבה בת רחל ורחל בת שמחה

641

אנו זקוקים לעזרת הציבור

העלון נקלע לקשיים וחובות כבדים,
על מנת שנוכל להמשיך לתחזק את
העלון שעלותו כ-1,000 ש"ח בשבוע ומופץ
10,000 עותקים אנו זקוקים לתרומתכם.
ניתן לקבל חסות על העלון, לע"נ,
לרפ"ש או לדווג הגון.
ניתן לפנות בטל': 050-4120-812

העלון לעילוי נשמת שרה בת פֶּכֶב ע"ה

סיפור לשבת קודש

היא לא תעמוד באבדה הזו.

בסוף, אני מתקשר בכל אופן ומכוון את האישה אל המקומות
האפשריים תוך שאני מספר לה על מסמך אבוד שחשוב אבל לא
ממש קריטי! אם היא תגלה את החבילה שם היא תגיד מיד. האישה
אינה מגלה לא מסמך ולא חבילה ואני מבין שהחבילה אינה בבית,
אללי.

אולי השארתי אותה בסוויץ בבורסה, יש לי שם כספת פרטית.
לא מאמין שזה נכון ובכל אופן מוחי הקודח מנסה גם את האפשרות
הזו. אין לי שום אפשרות לבדוק את הסוויץ מוחץ לארץ לכן אני מודיע
לסוחר היהלומים הבלגי שהעסקה מבוטלת ומזמין מהר טיסה חזרה.
שבור ורוצץ אני עושה את דרכי בחזרה אל ארץ הקודש, ומתחיל
להבין את גודל השבר.

אני עוצם עיניים וגל של מרירות גואה בי! כל כך התרגשתי, כל כך
רציתי להצליח, כל כך הרבה תקוות תליתי בטיסה הזו, ואפילו קבלה
לקחתי על עצמי להצלחה ולשמירה.
ה... איזו קבלה? לומר שהכל לטובה.

הכל לטובה.
אוי, ריבוננו של עולם, אני לא עומד בזה, איך למען ה' יכול להיות
שאבדה נוראית כזו היא לטובה? אני שבור לרסיסים ובכל אופן מאמץ
את כל כוחות הנפש שלא ידעתי שקיימים בי, מביט את קרעי העננים
שבחלון העגול שלצידי ולוחש: "ריבוננו של עולם, אב הרחמים, אני לא
מבין כלום, אבל מבקש ממך שתעזור לי להתחזק באמונה שהכל
לטובה. הכל, אפילו האבדה הזו".

וזוהו.
שבתי הביתה, התחמקתי משאלות האישה, סיפרתי שהכל
בסדר ושצריך להתכונן לחתונה, ישבתי וחשבתי מה אני עושה, מה?
דבר ראשון נסעתי לבורסה, הסייף היה ריק כמו שחשבתי,
החבילה לא היתה שם.

בני המשפחה מתחילים להתעניין איך הרווחים, השווער רוצה
לדעת פרטים, וגם שני בני דודים שמבינים בעסק.
אני הולך ומסתבך בהסתרה שלי ומתחיל להתחרט, אולי עדיף
היה לספר, לבקש עזרה, אבל עכשיו מאוחר מידי, איך זה יתקבל
שלא סיפרתי עד עכשיו. אפילו לאדמו"ר שלנו אני חושש ללכת, אולי
השווער והמחותנים יראו אותי שם ויבררו למה באתי ויגלו את הסוד
האפל.

אני מרגיש איך חומות גדולות ואטומות סוגרות עלי, מה אני
עושה? לאן אני פונה?

ואם לא די בכך, מתקשר המחותר ומציע שלפני שנסגור על
אולם שמחות שמא וכדאי שנסגור על דירה (היה זה בימים שבהם
קניית דירה לזוג צעיר עדיין היתה משימה שפויה יחסית). גמגמתי
שזה עתה שבתי מטיסה דחופה ואני קצת עייף, אולי בעוד כמה ימים.
זהו, החומות הולכות ומתקרבות ואני מתקשה לנשום.

בכל אופן מגלה סדקים בחומות ומנסה לשאוף אוויר. ריבוננו של
עולם, אני מאמץ את הקבלה שלקחתי על עצמי. הכל לטובה, הכל
לטובה, רק הראני נפלאות, אני כבר לא מחזיק מעמד.
ואז עולה במוחי רעיון.

אני נוסע לנתיבות, אל קדוש עליון ה'באבא סאלי'. שם, כך אני

חבילת היהלומים

הסיפור המיוחד שלי התרחש בשעה שהשאנו את בתנו
הראשונה. היום אנו אוחדים בנישואי הנכדים תודה לה', ואת הסיפור
הזה אני אוהב לספר לכל אחד מן המחותרים
תקופה קצרה לפני אירוסי הבת, החילולי לעסוק ביהלומים. מה
פתאום יהלומים? היו לכך סיבות רבות ואחת מהן היתה המחשבה
שאוכל להמשיך לעסוק בלימוד התורה. החלטתי להקדיש שעות
ספורות למסחר הזה ובמשך היום כולו לעסוק ביהלומים האמיתיים.
אני זוכר את נקודת המפנה הראשונה בהרחבת העסק. אם עד
עכשיו עסקתי ברכישת מספר יהלומי גלם ושיווקם, עמדתי עכשיו
בפני עסקה רצינית. רכשתי חבילת יהלומים בסכום אדיר, זה היה
הימור מסוים אבל לא הלכתי עליו לפני בדיקת שוק יסודית. עמדתי
לטוס לבלגיה עם החבילה הזו וסוחר יהלומים ידוע אמור היה לחכות
לי במקום.

ביתנו היה מלא פרחים, יומיים קודם התארסה בתי הראשונה
עם בן עלייה ואנחנו היינו מאושרים. הבטחנו סכום גדול יחסית כאשר
אנחנו מסתמכים על העסקה הקרובה, בעזרת ה'.
אני זוכר את הלילה שלפני הטיסה. פרפרים בבטן. אני סוחר
יהלומים חדש וירוק, פעם ראשונה עולה על מטוס בכלל ודי חושש.
נכון, אני כבר לא ילד קטן, כבר מחתן אוטוטו את הבת הראשונה
ומתרגש מאוד.

אמרתי לעצמי, יוסף, אתה צריך לקבל על עצמך קבלה, משהו
שיגן עליך ועל היהלומים שלך בדרך, ככה תצליח להירגע. הרצתי
במוחי אפשרויות שונות של קבלות, ולבסוף צפצפ בזכרוני ספר 'מחניים'
ישן וחבוט שמסתובב אצלנו בבית ושייך לבני הפעוט. הילד יודע את
הספר בעל פה ונרדם רק איתו. רבי עקיבא והשוודדים, כך קוראים
לספר אם איני טועה. מסופר שם על רבי עקיבא שיצא לדרך עם
חמור, נר ותרגול כל אלו אבדו לו בדרך, הנר כבה, התרגול והחמור
נטרפו ורבי עקיבא הקפיד לומר שהכל לטובה, וכך אכן היה. שוודדים
הגיעו לעיר הסמוכה, זו שתושביה לא הכניסו את רבי עקיבא, וכך
ניצל התנא. אילו היה הנר דולק, התרגול מקרקר והחמור נוער, היה
מתגלה מהר.

החלטתי לקחת על עצמי את האמונה שהכל לטובה, וכך
נרדמתי סוף סוף.

הטיסה היתה קצרה וחלקה, אבל הנחיתה היתה נוראה, איומה.
פתאום אני מגלה שחבילת היהלומים אינה איתי. מחטט בכל
הכיסים והמטמונים, בחורים ובסדקים, ולא מאמין למה שראות עיני,
למה שאין ראות.

זה לא יתכן, הייתי ער כל הטיסה ואף נוסע חשוד לא נצמד אלי.
אולי בעצם השארתי את החבילה בבית? בבוקר קמתי מאוחר מעט
והייתי לחוץ מאוד, עכשיו אני חושב שאיני זוכר במדויק אם הכנסתי
את החבילה אל המחבוא שיעדתי לה או לא. נתליתי בתקווה הזו
ובחדרי באכסניה שעתיים אחר כך אני רוצה ליצור קשר עם רעייתי
ולבקש ממנה לחפש את החבילה, אבל במחשבה שניה אני נעצר,

לעילוי נשמת משה בן אסתר

המודדים לחץ דם, דופק ורמת מוליכות חשמל בעור. כאשר אדם משקה הערכים הללו עולים. הנבדק המחובר למכשיר נשאל שאלות שונות, ביניהן שאלות סרק, ועל פי המדדים הפיזיולוגיים הללו מאותה המכשיר כאשר הוא משקה.

כמובן שאמינות המכשיר אינה אבסולוטית, רק הקדוש ברוך הוא בוחן כליות ולב. ובכל אופן, יש לו שימושים נרחבים בחקירות פליליות ובבדיקות תעסוקה.

הודעתי שאני לוקח מונית ובא מידי, אין לי שום בעיה להיבדק בפוליגרף.

הפוליגרף אותת מייד שאני דובר אמת.

שבוע של דיונים, בדיקות אמינות וחקירות צולבות, הביאו למסקנה המרנינה. אני זכאי לקבל את החזר שווי היהלומים, כולם, אחד מהם אינו נעדר.

אני כל כך מאושר, ממש לא מאמין, זה הרגע שבו אני משתף את רעייתי ההמומה בסיפור כולו.

כשהמחאה בידי אני מרים את הטלפון לקול צלצול עקשן. מהעבר השני אני שומע את קולו השפוף של ידידי, סוחר יהלומים ותיק ומשופשף.

"אוי, יוסף יוסף, אני מבין שגם אתה נפלת, מה?"

"נפלת? למה אתה מתכוון?"

"מה, לא טסת לבלגיה לפני שבועיים? אה, אז כנראה לא שמעת על הנפילה הגדולה וטרם הבנת שרק הפסדת. אתה סוחר חדש, אפשר לסובב אותך, אבל אני סוחר ותיק, לא מבין איך זה קרה לי!"

וככה אני שומע על ירידת ערך היהלומים ביותר מעשרים אחוז, שזו נקראת לכל הדעות ירידת ענק.

"הסוחר הבלגי, שועל היהלומים, וודאי נתן לך להבין שאתה מבצע עסקת חיים. אני בטוח שהוא לא עדכן אותך בצניחת הערך הדרמטית.

לך תבדוק את חשבונות התשלומים ותגיע למסקנה העגומה, ואין לך על מי להתלונן, אף אחד אינו אשם, גם לא הסוחר, הוא נהג כחוק. אוי, אילו היה לי עכשיו כסף הייתי חכם יהלומים במחירי הפסד ומוכר אותם בעוד חודש חודשיים, אז צפויים הערכים לזנק, יהלומים תמיד שומרים על ערכם, רק שצריך לדעת מתי למכור אותם!"

זהו, עד כאן הסיפור שלי. אכן, רכשתי שתי חבילות יהלומים בסכום שהיה בידי ומכרתי אותן ברווח גדול מאוחר יותר.

הסיפור המיוחד הזה מובא בספר מבט מלמעלה, בעל המעשה מעביר לנו מסר חשוב, שהכל היה לטובה, פשוט הכל.

זיכני ה' יתברך לקבל יהלום נוצץ מגנזי מרום, הידיעה כי הנהגת ה' עטופה תמיד ברחמים והכל לטובה. גם אם החשכה מסתירה לפעמים את נצנוץ היהלום הזה.

הסיפור המיוחד הזה מובא בספר מבט מלמעלה, בעל המעשה מעביר לנו מסר חשוב, שהכל היה לטובה, פשוט הכל.

(24/7)

מניח, לא אפגוש מישהו מן החצר החסידית שלי או מן המשפחה הקרובה.

הירידה לדרום עוברת עלי בהתרגשות ובשמחה, כמה טוב להיתלות באילן גבוה, כבר אינני יכול יותר לבד, אני עומד להשתגע.

הבית בנתיבות מלא קדושה, האוויר הקירות, הספרים, המיטות.

ה'באבא סאלי' הקדוש, האדמו"ר המקובל, האיש שברכותיו מתקיימות, יושב מולי בעיניים עצומות ואני מרגיש איך קולי בוגד בי.

מתורגמן צמוד מודיע לי שעלי לשטוח את בקשתי והוא יתרגם אותה לערבית. המילים מתלעלעות בפי, בקושי מצליח לדבר ולא בטוח שהמתורגמן בכלל מבין אותי ומה הוא כבר מעביר ל'באבא סאלי'.

אבל המתורגמן מדבר במרץ ואני עוצר את נשימתי!

ביצה קשה, פתאום אני רואה שמוגשים לי ביצה קשה ומבין שה'באבא סאלי' ביקש שאברך ואוכל כאן מולו.

ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם... שהכל נהיה בדברו.

והכל לטובה.

אחר כך נראה ה'באבא סאלי' מתנמנם.

כוסית ערק, עכשיו מוגשים לי כוסית ערק חריף ואני מבין שזו הוראה מן הצדיק.

שותה את הערק ודי.

מה די? מה יהיה עם היהלומים? מה עם השידוך? עם ההפסד הנורא? עם הסוד? כשאני עומד בדלת לוחש לי המתורגמן: "הצדיק בירך שלא יקרה לך כל נזק, שמעת ר' יהודי? כל נזק והפסד, תשמע שוב ותתחזק!"

הדרך מנתיבות לבני ברק עוברת בחטף, מה פירוש שום נזק. זה אומר שאני עומד לגלות את חבילת היהלומים? יותר ויותר אני חשוב שהיא בכל אופן נגנבה ממני בטיסה. אין סיכוי שאגלה אותה, ואין גם סיכוי שאצליח להוכיח לחברת הביטוח שהיהלומים נגנבו.

רגע אחד, למה שלא אנסה, מה יש לי להפסיד.

מיד בשובי אני יוצר קשר עם נציג חברת הביטוח ומספר לו דברים כהווייתם. "שמע, מר יוסף, אתה מבין בעצמך שכל אחד יכול לביים גנבה ולהרוויח כפליים, אין לנו שום הוכחה שלא אתה הגנב של עצמך!"

"ובכל אופן", אני מתעקש, "נסה לברר אם יש סעיף כזה, היהלומים אינם איתי וזו עובדה. והם מבוטחים, אני מאמין שכבר היו דברים מעולם, הרי הגנב אינו מותיר הוכחה אחריו כאשר הוא גונב!"

הפקיד מבטיח לברר ואני מנסה להיאחז באמונה שהכל לטובה, פשוט הכל לטובה.

כעבור יומיים מתקשרים אלי מן הביטוח ומודיעים לי שאני מוזמן לבדיקת פוליגרף.

הפוליגרף (מכונת אמת) בודק אמינות, יש לו חיישנים מיוחדים הללו ואין לנו הוצאות מזכירות, ניקיון וכדו'. **תברוכו מפי עליון!**

אנו פונים לציבור הקוראים היקר, אנא תנו לנו כח יכולת המשך החזקת הכולל, הגמ"ח והעלון 'דרכי חזקיה', אנו משתדלים שההכנסות יהיו קודש למטרות הללו ואין לנו הוצאות מזכירות, ניקיון וכדו'. **תברוכו מפי עליון!**

לרפואה שלימה:
מיכל בת שמחה, משה בן רוזה, אלעזר בן משה, שולמית בת שושנה, יעקב בן מיכל, תמר בת שרה, אילה בת מרים, יעל בת דבורה,

לעילוי נשמת: **זוהר עליזה עיישה בת אסתר, אליהו בן גוהר, רחמים בן חנום בשי, עמנואל בן אירן,** מרדכי בן רבקה, שבתאי יששכר בן דב, דבורה בת צבי, רחל בת זולכיה, רותם בן טליה, חנה בת נושא, מרים בת יוכבד, צפורה בת אסתר, ככב בת גוהר.

אנא התפללו על זוגות שלא זכו להפקד ברע של קיימא!
 יחזקאל בן מהין ורעייתו כרפמיט בת שרה, מנשה בן טובה ורעייתו, הרצל בן כתון ורעייתו, ששון בן רעיה, יצחק בן תמר ורעייתו, דוד בן חנה ושושנה בת אסתר, וירון מנשה בן פנינה ורעייתו. ענבל ג'מילה בת מרגלית לבנים זכרים, דניאל בן מהין ורעייתו, יוסף חיים בן שרה ורעייתו.

נא להתפלל לרפואת פנחס בן שמחה

ההצלחת: שמואל בן דונה, מרגלית בת ג'מילה

נא להתפלל לזוג הגון:
 איתמר בן יהודית, חיים בן זוהרה, אילה בת שולמית, תמר בת יהודית, יוסף עובדיה בן משה, מרים אסתר בת רחל, שרה בת לאה, משה בן רשל, רבקה בת רחל

העלון להצלחה בכל העניינים, לפרנסה ברווח ולזוג הגון ליוסף בן שולה

שדכנית (לבחורים מגיל 30): **א-ה: 21:00 - 22:30**
טל: 036766049
שידוכי "חסידי חיי שרה" בימים ג', ד' ה' בשעה **9:00 - 10:00 058-3297225**
 ניתן לפרסם ספרים בתוכנת אוצר החכמה ועוד
 c9595@okmail.co.il

מוהל מוסקר לשם שמים (בחינם) בהמלצת הגר"ש מחפוד שליט"א 0559260027. מוהל מוסקר לשם שמים, תלמידו של הרב אורן: 0583207037. אברך מוהל מוסקר לשם שמים: 0527646963.

זמני כניסת השבת

נתניה

הדלקת נרות: 16:14

צאת השבת: 17:15

ר"ת: 17:47

"אור שרה"

ע"ש האישה הכשרה שרה בת לולוה ז"ל

עלון מס' 913

פרשת ויצא - "תוותר!!! זה משתלם"

דווקא לכן, דווקא משום שוויתור הוא מעשה גבורה אמיץ וחריג, הוא פותח שערים לישועות על טבעיות ממש. כי רחל אמנו היתה עקרה, חסרת סיכוי להפוך אי פעם לאם. רק בזכות ויתורה החריג והקרבתה הגדולה, בעקבות העובדה שהתעלטה מעל לכל שיקול אחר וגילתה לאחותה את הסימנים – זכתה שה' יתברך פתח לה שערי רחמים והעניק לה שני בנים צדיקים! מתברר, שדווקא כאשר שערי שמים נעולים, כאשר נראה שאין סיכוי, כאשר נדמה שאין תוחלת – דווקא במצבים כאלו הופך הויתור לפטיש רב עוצמה, הנוקש בשערי שמים ופותח עבורנו דלתות. הסגולות הטמונה במידת הויתור כה גדולה, עד שהיא מצליחה לחולל את הבלתי ייאמן, לעורר רחמי שמים בעוצמה חריגה, להעניק ישועה מעל לדרך הטבע. הסכיתו ושמעו גילוי שמיימי נדיר, שרבותינו חושפים אותו במסכת חגיגה. מסופר בגמרא על יהודי שנלקח מהעולם בטרם עת לאור גזירה שנגזרה עליו, והגמרא מגלה מי הוא זה שזכה בשנים 'המיותרות' שנתרו. ובכן, ב'העברה בנקאית' שמיימית, הועברו השנים שנתרו לזכותו של יהודי אחר, וכל זאת למה? - כי הוא היה יהודי שהעביר על מידותיו, וותרן! מסתבר שהאיש המוותר, שלא פעם נראה בעיני זולתו כחסר עמוד שדרה או נתון ללחצים, הוא דווקא איש עסקים ממוחל. הוא מבין היטב שעדיף לו לוותר על איזו זכות המגיעה לו בדין וביישר ולהמירה בכמה שנות חיים מאושרים. כדאי לו להקריב משהו שהוא זכאי לו בצדק ולהחליפו בעוד כמה שנות נחת ושמחה בעולם הזה! רגע, ישאל השואל, אולי חלילה זה מוגזם מדי? האם הגיוני להעניק כמה שנות חיי אושר ובריאות בגין ויתור כזה או אחר? האם באמת כדאי לתת משמים כמה שנים טובות ומאושרות למאן דהוא, רק כי פעם ויתר על משהו? זו לא פרפורציה! נכון, אבל בגלל שהויתור הוא כה קשה, מאחר ולפעמים הוא דורש כוחות נפש כה אדירים, דווקא לכן יש עליו שכר כל כך נדיר ואדיר. ויתור – הוא אחת המידות הקשות ביותר להשגה, הלא פלוני עשה לי עוול, פלוני חטא כלפי, פלוני עשה כך וכך והוא עוד מעז בחוצפתו שאינה יודעת שובעה – לצפות שאני אוותר. מה, באמת?! התשובה היא לא וכן. לא – אתה לא חייב לוותר, אבל כן – כדאי, משתלם, חכם ונבון פי כמה – כן לוותר. זה קשה, זה מאוד קשה. כשבתוך הבית פנימה יש ויכוח, כשמעביד או עובד דיבר שלא בכבוד, כששכן חטא לך והזיק לך, כשחבר פגע בך, כשמישהו עשה לך עוול – הסיטואציה היא נוראה, הלב מבקש להגיב, הפה כבר מאבד בלמים... רגע, רגע, תוותר!!! - זה משתלם שבעתיים, זה כדאי פי מיליון. זה מספק לך שכבת הגנה עוצמתית, זה נותן לך שכפ"צ לחיים, זה מספק לך אינספור מתנות, שיפור מהותי באיכות החיים, שיפור מהותי באורכם. הויתור אינו קל והוא לא מתיימר להיות כזה – הוא קשה – ודווקא לכן – הוא מעניק אוצרות כה יקרים! היש דיל טוב מזה?! יש לויתור – כלפי שכן או חבר – עוצמות אדירות, כמעט בלתי ניתנות לשיעור, של יצירת אקלים מאושר ונעים. נסו, לא תתחרטו. הסיפור הבא ימחיש לנו זאת היטב. **כעובד בכיר במפעל הוטלה עלי המשימה להיפגש עם גביר גדול, יהודי שומר תורה ומצוות ולסגור איתו עסקה בסכום עצום. במשך שעות מספר ישבתי איתו כדי לסכם את פרטי החוזה, וברוך ה' העניין נסגר בטוב לטובת שני הצדדים. האווירה הייתה נינוחה ונעימה, והמיליונר פתח את סגור ליבו והחל מספר לי איך התגלגלה לידו עשירותו המופלגת. וכה היו דבריו: נולדתי הצעיר במשפחה ברוכה של עשרה**

על הפסוק בפרשתינו "וַיְהִי בַבֶּקֶר וַהֲגָהּ הוּא לָאָה" (בראשית כט, כה) כתב רש"י: אבל בלילה לא היתה לאה לפי שמסר יעקב סימנים לרחל וכשראתה שמכניסין לו לאה אמרה: עכשיו תכלם אחותי! עמדה ומסרה לה אותן סימנים.

בספר "אור דניאל" כתב כי רחל עשתה כאן את אחד המעשים הגדולים שעשו אימותינו: מוותרת על נישואיה עם אב האומה ואיש התורה יעקב, ומסכנת עצמה עד כדי כך שיכולה היא להינשא לעשו. ניסיונה של רחל לא נגמר לאחר שמסרה את הסימנים ללאה אחותה ולא נישלם חסדה של רחל במסירת הסימנים ללאה גרידא, אלא כל ימי חייה של רחל עמדה בניסיון זה של מסירת הסימנים ללאה בגבורה ובאומץ, והיינו שהרי זה שנתאפשר ללאה להינשא ליעקב היה בזכות שוויתרה לה רחל ומסרה לה את הסימנים, וכמובן שלאה היתה נמצאת מבווישת קצת בפני רחל אשר היא שאיפשרה לה להינשא ליעקב, והרגשתה היתה אז שאת חייה היא חייבת לרחל... אמנם, רחל ברצונה לגמול עם אחותה חסד שלום ואמיתי, חסד שאין המקבל מרגיש שעשו חסד עמו, מסרה את הסימנים ואף נתנה לה הרגשה שעשתה חסד עמה, התנהגה עמה כל חייה בהרגשה שלאה היא עיקר הבית, והיא פחותה ממנה, וכמובן שלא הזכירה בשום פעם את עניין מסירת הסימנים, ניסיון כמו זה, אשר נמשך כל החיים, הוא בוודאי קשה עד למאוד, ובה שעמדה רחל אימנו בניסיון זה בעוז ובגבורה זכתה ל'ישבו בנים לגבולם'! וכדי להראות לנו את גודל צידקת רחל ויכולת הבלגתה כצאת השמש בגבורתו, דייקו בעלי המוסר בפסוק העוסק בעניין, בקשתה של רחל לקבל מן הדודאים אשר ראובן הביא ללאה ובתשובתה לאה עונה: "הַמְעַט קָחְתָּךְ אֶת אִישִׁי וְלָקַחְתָּ גַם אֶת דֹּדָאִי בְנִי". הנה לאה באה בטרוניא אל אחותה רחל אשר לקחה ממנה את אישה יעקב, ורחל, תחת אשר תזכיר לה את עניין הסימנים שמסרה לה, כאשר רק בזכות זה יכלה להינשא ליעקב הרי שהיא גוזרת על עצמה שתיקה. ורק בזכות זאת היא זכתה לבנים ולהבטחה הגדולה שהקדוש ברוך הוא ישמע את תפילותיה במרום עד סוף כל הדורות! המדרש ברוך הוא הקדוש ברוך הוא אומר שגאולה בני ישראל תהיה בזכות הויתור האצילי של רחל. "יש שכר לפעולתך... וישבו בנים לגבולם" עם ישראל ייוושע בגאולה השלמה, הודות לויתור האצילי והנפלא של רחל למען אחותה!

בספר "אוצרות פניני התורה" כתב כי הרגע בו אדם יכול לוותר – הוא תמיד ברגע שקצת קשה לו לעשות זאת, ברגע לא צפוי, בתאריך או במקום שלא קבע אותם מראש. הרי כולנו היינו מעדיפים להימנע מצמתים בהם יידרש אחד הצדדים לוותר, ולכן – ברוב המקרים – הויתור תופס אותנו לא מוכנים, לא ערוכים. כשאדם נכנס לבית הכנסת, הוא מעדיף שכיסאו יהיה פנוי. כשאדם רוצה ששכניו יבנו, הוא מעדיף שיבנו באופן שלא ישפיע עליו דבר. כשמעונקת למישהו הטבה – הוא מעדיף לקבלה ללא מתחרים. אלא שלא הכל תלוי בנו, ולכן לפעמים מישהו יישב על הכיסא, השכן מעוניין לבנות בהסתירו את השמש, ועוד מישהו מתחרה על קבלת הטבה, מינוי או קידום... וכאן מגיע רגע המבחן של הויתור, וזהו רגע לא קל, מאוד מאוד לא קל. החלק הכי קשה בויתור הוא, שהאדם שלא מוותר – צודק. כן כן, במקרים רבים, זה שלא מוותר צודק, המוותר המצוי מוותר על משהו שמגיע לו בזכות, בדין, בהיגיון. אם יחליט לא לוותר הוא פשוט צודק, ועדיין – הוותרן זוכה לעדן את מידותיו, להתעלות, לברכת שמים, פשוט כדאי יותר לוותר!

ילדים. אבי זכרו לברכה עבד קשה לפרנסתו ואת רובנו הצליח לחתן בכבוד, לכל אחיי הוא נתן דירה אבל אצלי זה היה אחרת. תקופה קצרה אחרי החתונה נפל אבי למשכב וזמן לא ארוך לאחר מכן הוא נפטר. בחלוקת הירושה היה לי ברור שאני אקבל את הדירה של אבא, שהרי כל אחיי קיבלו דירות חלקם נטו לכיוון שלי וחלקם לכיוון הנגדי. ראיתי שבאופן כללי שהדעת נוטה להסכים לחלוקה שווה של הדירה בין כולם. אח אחד גם הגדיל לעשות ומיד העמיד את הדירה להשכרה. תוך תקופה קצרה כבר גר שם מישהו ואני נותרתי בדירה שכורה ללא כל עזרה בענייני פרנסה. פניתי לרב ושאלתי, אם ביכולתי לתבוע את הדירה על פי דין תורה. הרב אמר, שיייתכן כי אוכל לחלץ את הדירה ולקבלה לרשותי בדין תורה, אולם הוא מייעץ לי עצה ששווה זהב: לוותר. "האחדות והשלום יקרים הרבה יותר מדירה" אמר הרב "תניח לדירה, תוותר לאחים, ותראה שלא תפסיד מזה". היה לי קשה לקבל את הדברים, אולם בסופו של דבר נהגתי כעצת הרב. זה לא היה קל. המשפחה גדלה ואני התקשיתי ביותר להביא פרנסה הביתה. בכל פעם שעברתי ליד בית הוריי לשעבר, היה מראהו דוקר את ליבי במחשבה, שכל אחיי מסודרים להם בבתייהם ורק אני צריך לעמול ולהתייגע כדי להביא הביתה כסף, כדי לשלם על שכירות דירתי. עם הזמן למדתי מקצוע והתחלתי לפרסם כי אני מעניק שירות מסויים לכל המעוניין בכך. בתחילה היה ביקוש קטן ואני התניידתי על הכביש בתחבורה ציבורית. אפילו רכב לא היה לי, אבל עם הזמן הפך הקילוח הדקיק של הלקוחות לזרם והזרם הפך לשיטפון. אנשים נזקקו לשירות שלי, ואני הוצרתי להכניס עובדים נוספים תחת אחריותי. מנתנית שירות קלה, הפך העסק הקטן לעסק גדול ומצליח, שמעסיק סניפים ועובדים רבים. מרווחים שנספרו במאות שקלים, הגעתי לסכומים של מיליונים. הקדוש ברוך הוא שלח הצלחה במעשה ידיי באופן שלא הייתי יכול בכלל לחלום עליו, וברוך ה', קניתי דירה משלי וגם הרבה יותר מזה. לאחרונה נזקק אחד מהאחים שלי לניתוח של השתלת כבד. הטיפול הזה עלה לו חצי מיליון שקל, וברוך ה' יכולתי לשלם את כל הסכום. האח הזה לא עמד אז לצדי בענייני הירושה, אבל אני החלטתי שמגיע לו שאעזור לו, שהרי בזכות הוויתור הגעתי למה שהגעתי ובוודאי גם הניתוח הזאת לא תגרע ממני. ברוך ה', מאז התרומה לאחי אני רואה בעסקים סיעתא דשמיא גדולה עוד יותר. כן, זהו כוחו של ויתור. תוותרו ותראו שאתם מרוויחים הרבה יותר ממה שאתם מדמיינים. העולם בנוי בצורת גלגל מסתובב. אדם שמוותר כביכול נופל, אין זה כי אם תחילתה של עליה אפופה בישועות וברכות מן שמיא. הסיפור הבא שלפנינו כפי שסיפר הרב חיים זאיד שליט"א ימחיש לנו דברים אלו היטב. נמצאים אנו בימי בין הזמנים, שבוע לפני תחילתו של זמן אלול הקדוש. בני ישיבות גודשים וממלאים את הפארקים ואת האתרים ברחבי הארץ, משפחות צובאות על מרכזי הנופש ואוגרות כוח נפשי ורוחני לקראת זמן נוסף של התעלות רוחנית. כדרכנו בפשוד, נתעסק בימי בין הזמנים מזווית אחרת, דהיינו, מהזווית של אמונה והשגחה פרטית בכל רגע ורגע שאנחנו כאן בעולם. הסיפור הבא אירע ממש בשבועות האחרונים: הזמינו אותי להעביר הרצאות באחד מבתי המלונות בצפון הארץ. בדרך כלל שבת כזאת דורשת ממני הכנה גדולה ומחשבה איך להעביר את המסר בדרך הנכונה ביותר ואיך להציג את הדברים בצורה קולחת וזורמת. אני מגיע לבית המלון ביום חמישי בלילה ופונה להתארגן בחדרי. בדרכי אני מבחין בזוג יחסית מבוגר שעומד ונראה ממורמר. מי שהסתכל עליהם הבין שמשוהו קרה. כשעברתי על ידם לא יכולתי להמשיך הלאה, עצרתי ושאלתי אותם לפשר מצב הרוח ששורה עליהם. הם סיפרו לי על בתם המבוגרת יחסית שכמעט סגרה ווארט והכל התקדם, אלא שאז עשו בדיקת "דור ישרים" והבדיקה חזרה שלילית, מה שגרם לאי סגירת השידוך. ההורים מצידם השקיעו המון כסף, כוחות ומאמצים כדי שהשידוך ייצא לפועל. הם לקחו את הבשורה קשה מאוד והחליטו לצאת לנופש בסוף שבוע בשווי 3,200 שקלים

במלון בו שהיתי בצפון הארץ. עד כאן הכל טוב ויפה, אבל כאן מתחילה הבעיה. כשהגיעו לקבלה כדי לקבל מפתחות לחדר, הפקידה אמרה להם שהם בכלל סגרו על שבוע קודם ושהשבוע אין אפילו חדר אחד פנוי. זה שבר אותם נפשית, הם בסך הכל רצו להירגע קצת מהבשורה שנפלה עליהם כרעם ביום בהיר והנה שוב... כל התוכניות מתנפצות להם. כששמעתי את הדברים ניסיתי להפעיל את הקשרים שיש לי בבית המלון, אבל לא הצלחתי לסייע. המקום היה מלא עד אפס מקום ולא ניתן היה להשיג חדר פנוי. בין לבין אני מרגיש שמישהו נותן לי מכה בכתף וקורא לי: "הרב זאיד, בוא מהר החוצה, אני חייב לדבר איתך". הוא אמר לי שאישתו שמעה את הסיפור של בני הזוג והחליטה לוותר על הנופש ושבני הזוג הללו ייקחו את החדר שלהם. שמעתי את הדברים והתרגשתי מאוד. פניתי לבני הזוג המדוכדכים כדי להודיע להם את הבשורה המשמחת. הם כמובן צהלו משמחה, לקחו את המפתחות לחדר ומצב הרוח שלהם השתנה לחלוטין. הזוג שווייטר חזר לביתו ושם ציפתה לו הפתעה. בכניסה לבית הם מגלים דלת פרוצה, ארונות שבורים וכספת פתוחה. התברר שכל הזהב שהיה בו נגנב, יחד עם סכום של 45,000 שקל. האב נכנס הביתה וברגע האחרון הצליח לקלוט במבטו את הגנב יורד מהחלון הוא ירד בעקבותיו, הבחין באופנוע שלו, הצליח לרשום את המספרים שהיו על לוחית הזיהוי והעביר למשטרה. במוצאי שבת הגיעה אליהם ניידת הביתה עם כל התכולה שנגנבה, כולל הכסף והזהב, והכל חזר על מקומו בשלום. במוצאי שבת בני הזוג ביקשו ממני שאחבר אותם עם הזוג שנשארו במלון בזכותם, כי הם רוצים להודות להם. קישרתי ביניהם והזוג המוותר הודה נרגשות לזוג השני. הם אמרו להם: "מתברר שאתם עזרתם לנו הרבה יותר ממה שאנחנו עזרנו לכם". בין כך ובין כך עלה נושא השידוך שנפל, וראו זה פלא: לזוג שווייטר יש בן בגיל של הבת שביטלה את השידוך בעקבות הבדיקה השלילית של הדור ישרים. הקצוות החלו להסגר אט אט בטלפון, עד שביום שלישי לפני כשבועיים זכיתי להשתתף בוורט הכל כך מרגש זהה. זה מה שנקרא להרוויח משני העולמות. שתי המשפחות הרוויחו אחת נהנתה במלון ואחת הצילה את הרכוש שלה, כאשר שתיהן יחד זוכות להקים בית נאמן בישראל...

כן, כשאדם מוותר, גם על המגיע לו בצדק וביושר, הוא פותח שערים. לא תמיד נוכל לדעת אלו שערים פתח, אך בשמי מעל רואים את הוויתור, רואים את ההקרבה ופועלים בדיוק באותה צורה. נכון, קשה לוותר. הטענות צודקות כל כך – 'זה מגיע לי', 'זה שלי', אני אנוק אם אוותר', ועוד טיעונים נכונים ומכובדים. ובכל זאת, הנה עצה טובה: תוותר, יהודי יקר, תוותר. אין לך מושג מה זה יכול להועיל לך, אין לך מושג כמה אתה משפר לעצמך את החיים מעבר למה שנתת לוולדתך. אם מישהו לקח לך את המקום בבית הכנסת, עקף אותך ברמזור, דילג עליך בתור, הוא רוצה לבנות ואולי יסתיר לך קצת מאור השמש – זכותך לעמוד על שלך, אבל הרבה יותר כדאי לך לוותר. לפעמים אנשים עשויים לחשוב שהם מפסידים מהוויתור. אך הסיפורים לעיל קוראים ומאירים: הוויתור משתלם, כדאי, יקר ערך... דווקא הוויתור, אי העמידה על שלך, ההקרבה למען הזולת, אלה פותחים שערי שמים! אין ויתור חסר משמעות, אין ויתור שלא "מפצים" עליו מלמעלה. לעיתים זה יכול לקחת זמן רב, ופעמים שגם לא רואים זאת בחוש, אך תמיד תמיד, הוויתור משתלם בראש ובראשונה למוותר עצמו!

הבה ונראה מהסיפור שלפנינו, המוביל אותנו לתובנה, על עוצמת הוויתור, אמנם יש פעמים בהן אנו יכולים לוותר ולסלוח בקלות, אך גאוותינו מושכת אותנו למקומות אפלים ואנו הופכים עקשנים. אם נשכיל להבין שהכל נשלח מבורא העולם, שבכל פגיעה בנו, נזק והפסד מהאחר נמצאת ידו של הבורא, יהיה לנו קל יותר ולסלוח...
אני יבואן מושווק מוצרים שונים לחנויות ולסיטונאים. אני אדם חבובתי מאוד, חיי חברה חשובים לי מאוד, דבר שעוזר לי מאוד בעסקי – המושתתים בעיקר על נטוורקינג. אני יוצר קשרים במהירות ויוזע גם לתחזק אותם. אני מודע לכך

שבורכתי בקסם אישי דבר שמקל עלי מאוד בכל פגישה שאני עושה. כך הכרתי את שמואל. שמואל חבר יקר שלי, כמו אח לכל דבר. גם המשפחות שלנו יצרו קשרים זהים, והקירבה בנינו רק התהדקה עם השנים. שמואל הוא איש עסקים חריף ומפופל, בעוד אני בן אדם זורם ונחמד. שמואל היה עוצמתי, תקיף וחד משמעי, הוא אדע לעשות עסקים, הקשרים שלו היו מושגתים בעיקר על אמות של אנשים בו לאור ההצלחה שלו, וכן על השם שלו, בהיותו אדם אמין. ובעסקים כמו בעסקים, הגלגל מסתובב, פעם למטה ופעם למעלה – החכמה היא להחזיק חזק בסיבוב כדי לא ליפול. גם אצלי היו תקופות של גאות ושפל, צרה של עצמאיים. לכן כששמואל סיפר לי על תקופה לא קלה שלו, הבנתי אותו לגמרי. כבר היו מקרים מעולם ותמיד בסוף שמואל יצא מזה בכבוד, ועלה על הגל. שמואל תינה באוזני את היקף הבעיות ממנו הוא סובל כעת, תזרים המזומנים שלו תקוע והוא חייב לגלג הצלה. הוא נקב בסכום גבוה כדי שיוכל לשוב ולשמן את הגלגלים. האמת, היינו מלווים אחד לשני כמה פעמים גם סכומים גדולים, וברוך ה' הכל הושב תמיד. אך כעת, היה זה סכום די גדול, וידעתי כי השיקום עלול להיות ארוך יותר, הן בשל המורכבות והן בשל החור שנפער. היה לי הסכום, אך עדיין, מזומנים זה דבר יקר בעסקים. אני יכול להצטרף להם בן רגע. זה יכול למנוע ממני לבצע עסקאות חשובות או לקנות מציאות טובות, ואני יוצא נפסד. ביקשתי ממנו שייתן לי לחשוב במה אני יכול לעזור לו, ובעזרת ה' אעשה מה שאוכל. חשבתי על כך רבות, התייעצתי והחלטתי לתת לו את הסכום שהוא דורש. חתמנו כדת וכדין והכסף הועבר ישירות לשמואל. שמואל הודה לי מכל הלב. הצלתי אותו, אני ידעתי את זה. עשיתי זאת בשמחה, למרות החששות שליוו אותי. לאחר תקופה קצרה שמואל שב והחזיר לי את רוב הסכום. היה נראה כי הוא עלה על הגל. בינתיים הנחתי ליתרה שעוד נותרה לו לשלם, המתנתי לו שישלם אותה, יחסית לחוב כולו זה לא היה הרבה, אך עדיין היה זה סכום גדול. חלפה תקופה, ושמואל עדיין לא החזיר לי את הסכום. שמואל סיפר לי שעלה על הגל והוא כבר יצא "מכלל סכנה". רמזתי לו על היתרה שנוותר לו לשלם, אך היה נראה כי הוא לא נרמז כלל. חלפו עוד ימים, והחלטתי לגשת אליו ולדבר איתו ברור, יכול להיות שהוא שכח. ניגשתי אליו ושאלתי אותו על החוב. שמואל לא הבין על מה אני מדבר, "שילמתי לך על הכל", הוא אמר לי. הגשתי לו את שטר החוב. שמואל הכחיש. הוא הביא טיעונים לכאן ולכאן, שהוא החזיר וכו'. האמת, היו לו פירצות רבות, הן בשטר והן במציאות. התזרים בנינו היה דינאמי, ולא היו הוכחות חותכות לכך. בקיצור, האווירה בנינו נעברה. הוא מכחיש ואני מתעקש. היחסים עלו על שרטון. מכאן ואילך הכל רק הידרדר. דין תורה, ויכוחים, צעקות, רכילות ולשון הרע, היו, לצערי, בני לוויה בתקופה הזו. כעסתי עליו כל כך. אני, שהתאמצתי ועזרתי לו לצאת מהקושי, התגייסתי למענו, כעת הוא מתנכר לכל מה שהיה בנינו ומתנהג אלי כאילו הייתי שקרן המנסה להוציא ממנו כסף. זה פגע בי נוראות. האמון שלי בבני אדם נסדק. כך ניתקנו קשר זה עם זה. העניין, כמובן, גלש גם לבני המשפחה, וכולם דנו ובחשו בכך. זה היה מגעיל ממש. חלפו שנים, ראיתי את שמואל פה ושם בשמחות של חברים ומכרים משותפים. לא החלפנו בינינו מילה. התעלמנו זה מזה. אני לא יודע להניח את האצבע מתי זה קרה, אך לאט לאט זה הקשה עלי, היחסים הלא בריאים הללו. זה מנוגד לטבע שלי. התחלתי לעבוד על עצמי לסלוח לו. אשתי, שתהיה בריאה, היתה היוזמת והשותפה הראשית למהלך. היא דיברה על ליבי כמה הכסף לא שיקול כעת, "כסף בא וכסף הולך", אמרה לי שוב ושוב. "תוותר לו", ביקשה, השתדלה. זה טפסף לי, וכך הורדתי התנגדויות ממני. התחלתי לסלוח עד שהבנתי והרגשתי כי אני סולח על הפגיעה ועל הכסף. החלטתי לתרגם זאת למעשים. זה היה בשעות הלילה, מי כמוני יודע ששמואל הוא "ציפור לילה", זאת היתה השעה הכי נכונה שלו. נסעתי אליו למשרד, יודע שהוא ודאי שם... גם אם הוא היה מופתע לראות אותי, הוא לא הראה לי זאת כלל. התיישבתי למולו, הוצאתי "ג'ני

ווקר" מהתיק ומזגתי לכוסיות שהבאתי איתי. ביקשתי ממנו לפתוח דף חדש ביחסים בינינו. הרמנו כוסית. ובאותו הרגע הבנתי שסגרת מעגל. זה לא היה קל, לוותר ולומר סליחה. גם כשאני הייתי, במקרה הזה, הצודק. דיברנו קצת פוליטיקה, קצת משפחה והרבה עסקים. סיימנו את השיחה בינינו כשאנו רגועים ושלווים. יצאתי מהמשרד שלו אחרי חצות. הדרך לבית שלי לוקחת נסיעה של קרוב לשעתיים. יצאתי עם הרכב ועליתי על הכביש המהיר. הכבישים היו ריקים יחסית. באחד מהצמתים פניתי ימינה וראיתי בחור העומד בתחנה ומבקש טרמפ. עצרתי לו, בשעות כאלו אין תחבורה ציבורית וזה גם לא סימפטי להיות לבד באזור שומם כל כך. גיליתי כי הוא צריך את הכיוון שלי בדיוק, ושמחתי שיש בידי לעזור לו. פטפטנו. שמו היה יואל, והוא התגלה כאדם נחמד ונעים שיחה. לאחר נסיעה קצרה הבחנתי בעוד אדם הממתין באמצע הדרך לטרמפ. עצרתי לו, ושוב גיליתי כי אני נוסע בדרך של שניהם. הוא עלה לרכב, ומרגע זה - שני הטרמפיסטים שלי דוממים. תליתי זאת בשעה המאוחרת. הבטתי במראה, הם היו מכונסים בעצמם. הנחתי להם. לפני הכניסה לעיר הטרמפיסט האחרון שעלה ביקש לרדת. עצרתי לו, הוא הודה לי מקרב הלב, ואני המשכתי בנסיעה. והפלא ופלא, יואל קם לתחיה והמשיך לדבר איתי בדיוק מאיפה שעצר בתחילה. בעוד אני תוהה לעצמי מה קרה לו, הוא שיתף אותי. "האדם שירד עכשיו זה אח שלי", ירה. הסתכלתי עליו במראה, המום. "כמעט עשר שנים שלא ראיתי אותו". העיניים שלי כמעט יצאו מארובותיהן. האטתי את הרכב. "עשר שנים??? אתה אמיתי???" הוא הנהן לי בראש. בלמתי, עוד רגע ואני נתקע בחומה. הסטתי את הרכב לצד. הסתכלתי עליו, מבטו היה כואב. ניסיתי לדמיון שוב את הסיטואציה, את הדמיון ביניהם, ולא הצלחתי. "אתה רוצה לדבר על זה?", שאלתי אותו. "לא מאוחר לך?", הוא שאל באי נעימות. "אחרי מה שאמרת לי עכשיו, אין לי סיכוי לישון הלילה". הזמנתי אותו לשבת מקדימה, והוא סיפר: "גדלנו בבית מורכב. אבא היה מתמודד נפש, אמא היתה היחידה בזירה שניסתה להילחם בתלאות החיים. בציפורניים היא ניסתה לייצב את הספינה שלנו, שכללה חמישה ילדים קטנים ובעל חולה. היא עבדה קשה. לא היתה לנו משפחה תומכת. אבי - גר צדק, ואמי בעלת תשובה שהיגרה מהולנד. הקשר עם הוריה היה רעוע - מלבד היותם אנשים מבוגרים, הם גם כעסו על הדרך בה בחרה, כך שהתמודדו די לבד במערכה. היו אנשים טובים שעזרו וסייעו - אך עדיין העול היה על הכתפיים הצנומות של אמא. כאן נוצר וואקום - החלל של אבא היה ריק וכואב. אחי, מוטי, הינו הגדול בבנים. מעליו - אחותי. כגבר הגדול בבית הוא התחיל לקחת פיקוד, מנסה למלא את הכאב שנוצר בהיעדר דמות אב. "גם אם אמא שמה לב לנעשה. לא היו לה הפנאי והכח להתעסק "במותרות" שכאלה, מה גם שזה היה לה די נח. הוא מילא את מקומו של אבא בכל דבר. קידוש, לימוד עם האחים וכמובן את כל סוגיית החינוך הוא לקח בריצינות ממש. לי, הקטן ממנו בשנתיים, לא התאים כל הסדר הזה בכלל. רציתי את אבא, ואותו בלבד. לא התאימו לי אנשים שנכנסים לחיי ללא כל תיאום איתי, מה גם שהוא היה בן גילי כמעט, ומה פתאום שיחליט ויקבע עבורי? אחי, מוטי, קצר רוח מטבעו. לא היה לו הזמן לנסות ולהגיע איתי לאופק שווה. כל אחד מאיתנו ראה את מציאות חיינו באור ובדרך אחרים. כשהוא עלה לישיבה, נשמתי לרווחה. המקום התפנה ולא היתה לי כל דמות שאימה עלי ועל המקום ה'גזול' של אבא. בעוד מוטי נמצא הרחק, החלו השינויים להתרחש בבית. אני למדתי עם אחי הקטנים, הייתי מרבה לעזור לאמי ולאחותי בארגון וסדר הבית. ריחמתי על אחיי, הייתי יורד איתם לגינה ומשתעשע איתם. בעוד שממוטי היה מורא. אני הייתי עממי, זורם איתם, חלק מהם ממש. "אחיי אהבו אותי מאוד והקשר בינינו היה איתן ויציב. אט-אט, מוטי רוגש כי מקומו אינו כבתחילה. פתאום כבר לא מקשיבים לו כמו פעם, הצייתנות התפוגגה. זה הפריע לו מאוד. לעומת זאת, הוא ראה אותי

עם האחים הקטנים, הוא ראה איך הם מקשיבים לי מתוך אהבה וזה הדליק אותנו. זו היתה מלחמה על השליטה בבית. "בכל פעם שהוא הגיע הביתה, הטונים היו עולים אוקטבה אחת לפחות. הוא היה קפדן מאוד ודי החמיר עם אחיי. השתדלתי לא להתערב ביניהם. הייתי מסמן להם עם העיניים כאשר היה גוער בהם או מעניש שלא במידתיות. סוג של אופוזיציה מתחת לרדאר. "ואז התחילה תקופת השידוכים שלו. הוא היה לחוץ ממש, הכל היה רגיש, השתדלנו לא להכביד עליו יותר מדי. כאשר נודע לנו כי הוא עומד לסגור שידוך, שמחנו מאוד, כולנו היינו נרגשים. תקופת האירוסים רק העצימה את המתח שהוא היה נתון בו. הוא רצה להרשים את הכלה ואת הסובבים כי הכל בשליטה, והבית שלנו מתפקד במאת האחוזים. הוא חשש שמא משהו ישתבש וכל הזמן דאג לתפאורה מסביב. ערב אחד הכלה הגיעה לבקר בביתנו. למוטי היה חשוב שהכל יהיה מתוקתק כמו שהוא חושב שנכון. כולנו היינו חייבים לעמוד בציפיות שלו. הוא ציפה מאחיי הקטנים להיות ממושמצים בדיוק כמו בבית רגיל. הוא לא ידע שגם בבית רגיל, המשמעת - זאת סוגיה בפני עצמה... "כאשר הארוסה הגיעה, כולנו כבר היינו מותשים. המתח מילא את החלל, רצינו פורקן. אחי הקטן החל להשתולל. מוטי ניסה לרמוז לו שיחדל, אך זה לא הלך. אחי הקטן המשיך בשלו. מוטי החל לגעור בו בקול, ואחי הקטן המשיך להשתולל כאילו לא נאמר לו דבר. ראיתי את הפנים של מוטי מאדימות. לא לכך הוא ציפה כאשר הזמין את ארוסתו אלינו. ואז זה קרה. "כמו סופת טורנדו, אחי הקטן החל לצבור אנרגיות, הולך ומתעצם ואז ללא כל הודעה מוקדמת הוא תפס את המפה של השולחן ומשך אותה כלפי מטה עם כל הכבודה אשר עליה. הכל התנפץ על הריצפה. בוקה ומבולקה אמיתית. באותו הרגע, מוטי לא שלט בעצמו, וסטר לאחי בעוצמה חזקה על פניו. מוטי התפרק. באינסטינקט קפצתי ממקומי וגוננתי על הילד. מוטי נבהל, הוא החל לצעוק עלי איך אני מעז לגונן עליו במקום לשמור עליו ולחנך אותו. "אני השבתי לו שאין זה מסמכותו להכות את הילד, ובמיוחד לא בצורה הזו. הייתי נסער. באותם הרגעים לא אחזתי כי ארוסתו לידו ואת המשמעות לכך, פעלתי אינטואיטיבית. מוטי לא ויתר, והחזיר לי. ככה עלו הטונים בבית, עד שזה הפך למריבה סוערת ומלאת אמוציות. הכלה נבהלה עד עמקי נשמתה. לא היה מי שיצליח להרגיע את שנינו. סגרנו חשבון על כל אותן שנים, בהן כל אחד מאיתנו היה טעון על זולתו. "בעוד אנו רבים וצועקים. הכלה לקחה את רגליה ונעלמה. בערב התקשר

אחים יקרים!

הוויתור הוא לא חולשה, הוויתור הוא עוצמה, כל כולו כוח אדיר, כוח של וויתור. הוויתור הוא ההישג הגדול ביותר שיהודי יכול להגיע אליו בחייו, וכמה שהוויתור קשה יותר ודורש יותר נשיכת שפתיים והקרבה עצמית כך כוחו גדול יותר ועוצמתו מתחזק שבעתיים! הבה נחפש את ההזדמנויות לוותר. מכל הלב, עם כל הלב. נכון, זה קשה, נכון, זה דורש הרבה מאמץ. אבל זה חכם, זה הדבר הנכון, זה מה שפותח שערי שמים! וזה מה שיביא לנו ולכל עם ישראל את הגאולה בקרוב, אמן.

בברכת התורה
הרב יואל ארזי

העלון מוקדש

לרפואת שפרה בת ציפורה ולרפואת הילד יעקב בן רבקה חיה
לרפו"ש בתוך שאר חולי ישראל

בני על דורות אחרונים חסרי הדעת

וַיִּשֶׁק יַעֲקֹב לְרַחֵל וַיִּשָּׂא אֶת קְלוֹ וַיִּבְדֵּךְ (כט, יא) למה בכה יעקב אבינו?

בשם הרה"ק מקוצק זיע"א מובא: כי ראה שבדורות האחרונים יבואו אנשים בני בליעל, כופרים ושוטים, וישאלו: 'איך יעקב אבינו נישק את רחל בלי נישואין?!' יעקב אבינו בכה על בניו, שיגיעו לדרגה נמוכה ופחותה כזאת, לא יהיה להם קצה של הבנה ברוחניות, ויחשבו על קדושי עליון כאילו הם אנשים פחותים כמותם ח"ו. עלינו לדעת, שכל מה שעשה יעקב אבינו – על פי השכינה עשה, ועניינים נשגבים ועצומים תלויים ונרמזים בזה.

הפסוק אומר: "ועיני לאה רכות ורחל היתה יפת תואר ויפת מראה" (כט, יז). אין הכוונה ליופי חיצוני, כפי שסוברים בטעות אותם אנשים שכל מה שיש להם זה גשמיות, נהנתנות ותאוותנות... חס ושלום, אי אפשר ואסור לומר על יעקב אבינו כאילו הסתכל על יופי גשמי.

הרה"ק רבי שמחה בונים מפשיסחא זיע"א היה דורש על הפסוק במשלי (לא, ל), "שקר החן והבל היופי אשה יראת ה' היא תתהלל": יבוא דור, שלשקר יהיה חן, ולהבל יהיה יופי. ומי שבאותם ימים קשים יזכה להיות ירא ה' - אותו צריך להלל, כי יהיה קשה מאד להיות ירא שמים בתקופה הזאת, וכמעט שלא יישארו אנשים יראי ה'.

יעקב אבינו עמד והתפלל: "אם יהיה אלקים עימדי ושמרני בדרך הזה אשר אנכי הולך".

על איזו דרך התפלל יעקב אבינו?

יעקב אבינו ביקש על הדרך של הגלות הארוכה, שישמור הקב"ה את בניו אחריו. אפילו אלו שיש בהם יראת ה' יתקשו לעמוד מול השקר, שמקבל כל כך הרבה חשיבות. כולם נוהרים אחרי השקר, וחושבים שההבל הוא הדבר היפה ביותר.

האדמו"ר מגור שליט"א אמר לי כשהייתי אצלו: "היום, בדור הזה, יש ירידה תלולה של יום כנגד דור בדורות הקודמים".

"מה עושים?" שאלתי, והוא אמר: "אין פתרון. רק להתפלל ולהידבק ביראת ה'. צריך להיכנס ולהכניס את הילדים והנוער לתוך מסגרות קפדניות, בלי שום מתירנות, מסגרת בתוך מסגרת בתוך מסגרת".

למה? כי הדור מלא ב"שקר החן והבל היופי", לשקר יש הרבה מאד חן בדור הזה, ולהבל יש יופי בעיני אנשים. תראו כמה אנשים נגררים היום אחרי הבלים. מה מושך אנשים? אין היום הרבה מודעות על שיעורי תורה רציניים. מה כן יש? הרצאות "מדהימות" של הצוללן שטבע, הכומר שהתגייר, הנסיך האפריקאי, המת החי והחי המת. וזה כבר במקרה הפחות גרוע... ומה עם לשבת וללמוד שיעור גמרא, עם רש"י ותוספות?

ממי אתה צריך להתחזק, משחקן או זמר, שבקושי שומר שבת? הוא ילמד אותך מה האמת?! שמות הזמרים כתובים במודעות באותיות קידוש לבנה, ועל הרבנים כתוב בקטן, "בהשתתפות הרב הגאון פלוני אלמוני". עולה הזמר, מוחאים לו כפיים, מנשקים לו את היד ומבקשים חתימה.

למה? כי ההבל קיבל יופי והשקר קיבל חן. ה' ישמרנו ויצילנו.

אבל אשרי אדם שיזכה להיות בגדר "יראת ה' היא תתהלל". מי שמחזיק מעמד בניסיון הקשה, ומצליח גם בדור הזה להיות ירא שמיים, שכרו כפול ומכופל מן השמיים!

חידו וראיה את הטוב-ג

וכן כתב הגה"ק רבי יוסף חיים בעל הפנ איש חי זיע"א, שפדכרים של שמים (רוחניות) צריך להסתכל ממעל ולהגיע לקנאת סופרים המרבה חכמה, אף בארץ (גשמיות) – מתחת; יראה שיש גרועים ממנו ומדוע יצטרך אדם על עולם שאינו שלו?

וכתבו בעלי המוסר שבגמרא ברכות (מח): מובא שביום שנתנו הרוגי ביתר לקבורה תקנו רבותינו ברכת הטוב והמיטיב ששתי הטבות היו כאן: האחת – שלא הסריחו והשניה – שנתנו לקבורה. ותמוה מדוע תקנו ברכה זו בתוך ברכת המזון? וכי לא מצאו מקום אחר טוב יותר?

אלא שרצו לרמז לאדם דבר עצום, שהרי בטבע העולם האדם היושב בסעודה תמיד מוצא הוא מומים וחסרונות, פעם חסר מלח ופעם ירק כזה ופעם סוג שתיה כזה ובאו חכמים ורמזו לאדם: אתה מתלונן? בוא תראה מה זה כאב! בוא תתבונן על מה תקנו להודות, ואתה עוד לא מודה על מה שקבלת?

והאיר את עינינו הרה"ק התולדות יעקב יוסף מפולאנה זיע"א, שכאשר יצאו עם ישראל ממצרים והגיעו למרה לא יכלו לשנות מים ממרה פי מרים היו, ומשה רבנו זעק אל ה' והורהו עץ שישליך אל המים ואז מתקו המים וחיז"ל הקדושים בארו שעץ זה היה עץ הרדופני שהוא מר ביותר ועל ידי זריקתו למים יעשה נס גלוי שלא רק שהמים לא יהיו מרים יותר אלא ימתקו.

אף בדרך הדרש והרמז באר הרה"ק זיע"א, שאמנם המים היו מרים וכיון שבני ישראל התלוננו וצעקו אל ה' הורה השם יתברך למשה רבנו להשליך את אותו עץ מר, וכשטעמו אותו, כבר המים המרים נחשבו להם למתוקים, משום שזהו טבע בעולם שכאשר טוב צועקים ומתלוננים, אף כאשר טועמים מעט מן הרע אז מעריכים ומשבחים את המצב בו היו.

וכך מספרת הגמרא נדרים (ג). שבשעה שרחל בתו של פלפא שבוע הוצאה מביתה משום שנשארה לרבי עקיבא, הלכו היא ובעלה לגור בבית התבן וחייו חיי צער ומן השמים רחמו עליהם ורצו להפיס את דעתם, ומה עשו? שלחו את אליהו הנביא בדמות של עני שבא לבקש תבן לכסות את התינוק שנולד זה עתה וכשראו רבי עקיבא ואשתו שיש אנשים שגם תבן לכסות את הילד אין להם הודו להשם יתברך על כך שלפחות יש להם תבן לרב לשכב עליו ולהתכסות בו כי זהו טבע שבא השם יתברך בעולם שכאשר אדם מתבונן מהו רע, מיד נותן הוא אל לבו להודות להשם יתברך על מה שיש בידו.

ומובא בגמרא חלין (ס): באור מדוע כתוב בפרשת הבריא ויעש אלקים את "שני המארת הגדלים" ולאחר מכן "את המאור הגדל ואת המאור הקטן"? ובארה הגמרא שבאה הלכנה ואמרה להקדוש ברוך הוא שאי אפשר לשני מלכים בכתר אחד ואמר לה הקדוש ברוך הוא מעט עזמך ולאחר מכן רצה הקדוש ברוך הוא לפייס את הלכנה בכל מיני אופנים עד שלבסוף הרבה צבאותיה ושם מסכיבה כוכבים לרב.

והקשה הרה"ק רבי יצחק מוורקי זיע"א, מה פיוס יש כאן? הרי לאחר הפל היתה הלכנה גדולה פתחה ועתה נתמעטה? ובאר שללכנה יש על כל פנים מעט נחמה שאמנם אינה גדולה כמו החמה, אף יש קטנים ממנה והם הפוכים.

וכזה בעצם מסר השם יתברך קו ודרך לחיים לדעת שאין להתיאש בשום אופן! תמיד צריכים לדעת שגם אם לא זכיתי להגיע ל... יש עוד רבים שגם לא זכו להגיע למקום בו אני נמצא וכאשר חושבים זאת ומתבוננים בחסדים שהשם יתברך פן גומל עמנו ועל נסיד וטובותיה שפכל עת, הרי שלבנו יכול להיות מלא בשמחה, שבח ותהלה וכך נשוד את חיינו בעולם הזה מתוך שלווה ומנוחת הנפש.